

Voor U alleen

Jacques Schreurs

bron

Jacques Schreurs, *Voor U alleen*. Z.p. z.j. [Dante Alighieri, Castricum 1922]

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/schr014voor02_01/colofon.php

© 2015 dbnl / erven Jacques Schreurs

*Et maintenant je viens vous dire
de douces choses
Et vous offrir mon coeur
comme un bouquet de roses.*

- Victor Kinon -

Mariae ex voto

Voor U alleen

Al wat mijn simpel liedje neurt
Al wat mijn liedje zeurt
Van een-en-al verlangen,
Het is voor U en beurt om beurt
Zooals het licht, zooals het treurt
Zoo heel, heel onbevangen...
Voor U alleen.

Voor U die dag en nacht vervult
Die dag en nacht verguldt
Met eender licht en stralen,
En, ééns mijn liefste droom vervuld,
In hooge glorie komen zult
Mij eeuwig in te halen.
Voor U alleen.

Voor U zoo goed, voor U zoo schoon
Die aller bloemen kroon
Een blanken bloei kwaamt vieren,
En na Uw aardsch genadenfeest,
Zoo zacht van zin en rein van geest
Een hooger hof ging sieren...
Voor U alleen.

Voor U alleen, voor U alleen
Waarnaar ik altoos ween
En nooit te wenschen late,
Waar 'k gaan en staan en zingen zal
En naar Uw liefde dingen zal
In 's werelds open straten...
Voor U alleen.

O! dat ik eeuwig zingen kon,
Mijn zon, mijn zomerzon,
Tot prijs en eeuwig' eere,
Ik zong mijn bleeke lippen rood
Ik zong mijn kleine hart zóó groot
Dat 'k... o! ik zong zoo zeere
Voor U alleen, Maria!

Nu luister wat de liefde doet

I

Nu luister wat de liefde doet
Ik kan daar iets van verhalen:
De liefde maakt de menschen goed
En geneest van vele kwalen.

Daar was er één die liefde had
En liefde was in zijn gaven,
- De liefde is een groote schat, -
Toen hebben ze Hem begraven!

En buiten liefde kan niet één
En als er meer liefde ware,
Zou dra dit land voor iedereen,
Wel andere vruchten baren.

Al wat de liefde doet is goed,
Schoon, zuiver en zeer verheven,
En wat daar eenmaal scheiden moet:
De liefde alleen blijft leven!

II

Elk looft zijns liefs bekoorlijkheid
En doet het op zijne wijze;
Ook ik heb wie 'k een liedje wijd,
Ik ook heb iets liefs te prijzen!

In winternacht een zomerdroom,
Een schoon verhaal in de mei-nacht;
Maria is een rozenboom,
Die al mijne dagen blij-lacht.

Haar naam is mij een halssnoer, als
Een gouden geluid te hooren:
Een kostbaar halssnoer om mijn hals,
Een sieraad in mijne ooren.

Elk looft zijns liefs bekoorlijkheid.
Laat mij dan Maria prijzen:
Want minne maakt de harten wijd
En laat mij 't op mijne wijze.

Simpele wenschen

Voor Tine

Was mijn hartje maar zoo rein
Zoo vol bloemen-waduw,
Was mijn hart eens niet zoo klein,
Was ik maar meer zonneshijn
En wat minder schaduw...

Was mijn ziertje maar wat meer
Van ons Lieve Heertje,
Was mijn ziel eens niet zoo teer,
Speelde in mij de groot heer
Maar niet zoo'n mooi weertje..

'k Wou mijn oogen vijfverklaar
En me-zelf zoo pienter
Als die mooie merel daar,
Was ik toch, och! was ik maar -
Niet zoo'n dooie diender...!

Was mijn liedje maar zoo schoon
Als het schoonste liedje,
Niet zoo arm en heel gewoon;
Was ik zelf eens blij als zoo'n
Blauw vergeet-mij-nietje...

'k Wou mijn mond zoo rein en rood
Als een rood rijp kersje,
Was mijn mond maar niet zoo groot,
Dan.. vloog jij daar in die sloot
Idiote versje...

Dan begroef ik in een graf
Al mijn vota pia
En dan liep ik op een draf
Zingend van de wereld af -
Zingend naar Maria.

Spelen zal die!

Geeft mijn spel ook klein profijt
't Is nochtans niet gansch verloren;
Wie tot speelman wordt geboren
Wordt dit ééns voor allen tijd.

Hemelzieke minnestreel,
Zucht mijn hoofsche lier naar hooger
Dan naar gunst van schoone oogen,
Blanker heil dan blank kanteel.

Telken dag nieuw opgestaan,
Met de wind door 't groene koren,
Loop ik spelende verloren
Zoo de wind door 't groene graan.

Telken dag met jong jolijt,
Meld ik Limburgs blauwe gouwen
Onzer uitverkoren Vrouwe
Gracieën en minlijkheid.

Geeft mijn spel ook luttel baat
't Is nothans niet gansch verloren,
Wie tot speelman is geboren,
Spelen zal die - vroeg en laat!

Ik denk aan U

Ik denk aan U in Nazareth,
Waar G' als een lelie-blank gebed
Door God werd neêrgebeden; -
En hoe Gij roem en mare meedt
En nooit zoo droef en deerlijk deedt
Als andre menschen deden.

Gij hadt Uw klare kamer lief; -
Toen heeft U Gabriel den brief
Des hemels voorgelezen,
Terwijl Gij voor zijn fluistermond
Gerezen en geprezen stondt
In heel Uw huid're wezen....

Ik denk aan U en aan die reis -
En hoe Gij langs dat gladde ijs
Zoo ver zijt voortgetogen;
Een Bloem ontsproot aan Uwen schoot
Twee lippen op Uw lippen rood,
Twee oogen in Uw oogen.

En door den nacht, den killen nacht
Schreide er een Kindje en riep heel zacht
En zoet naar U te dorsten;
En aan zijn mondje - klare kelk -
Kwam, dauw aan roze, een druppel melk
Van Uw gezwollen borsten....

Ik denk aan U en aan Uw huis
En hoe Gij stil en hoe Gij kuisch
Uw Knaapje hebt getogen; -
Twee bloote voetjes in uw schoot,
Twee lippen op Uw lippen rood,
Twee oogen in Uw oogen.

En hoe Gij één van beeld en aard
Een Duive en een Duifje waart
En minnelijk aan 't spelen; -
En hoe er steeds en even jong
Eén woordje kwam, één liedje zong
Uit twee kristallen kelen....

Ik denk aan U en aan Uw hart
En hoe Gij naar den Zoon vol smart
 Uw wezen hieldt gebogen; -
Uw lippen aan Zijn lippen rood
Uw oogen stil, Uw oogen groot
 Op zijn geloken oogen....

Ik denk aan U in Nazareth
En hoe Gij stil en onverlet
 Dat ál hebt overwogen:
Dien schoonen brief, die verre reis,
Dien stillen nacht, dat paradijs
 Dié lippen en dié oogen....

De schildknaap

In mijn groote wonderoogen
Droomen verre, bruine wouden,
In mijn rave-zwarte lokken
Doomt de waduw onzer wouden
En mijn ooren aldoor hooren
Hoorngeschal op hooge bergen.
En na vele dagen, eindelijk,
Sta ik voor Uw troon als schildknaap
Om dit hart zijn Heil te winnen
En de Bron waarheen 't blijft dorsten.

Kind nog, sleepte ik, langs kanteelen,
- Zalig in den zachten lichtschijn
Van mijn moeders stille oogen, -
Vaders zwaren blanken degen;
En ik juichte als de horen
Licht blies over alle wouden;
Maar de vogel op zijn zwerftocht
Nam mijn vroeg verlangen mede
Om dit hart het Heil te vinden
En de Bron, waarheen het dorstte.

En ik juichte, als bergopwaarts,
Stoere stoet van rappe ruiters
Plots opklonk in 't gouden zonlicht
En hun echo, galoppeerend,
Stilstond aan de hoge wallen
Voor de hoeven, klinkend, stonden
Dof te trommen op de valbrug;
Maar mijn ziel was aldoor zoekend
Hoe dit hart het Heil te vinden
En de Bron, waarheen het dorstte!

Doch mijn hand viel veel te teeder
Voor mijns vaders blanken degen
En mijn schouder veel te tener
Voor het ko'pren kleed des krijgers;
Maar mijn handen voegt de cither
En mijn schouder draagt den vogel
En met cither en met vogel
Sta ik voor Uw troon als schildknaap,
Om dit hart zijn Heil te winnen
En de Bron, waarheen 't blijft dorsten.

Want mijn oogen zochten hooger
Dan de weemoed onzer wouden
En mijn zwerfsche ziel ging dolen
En haar volgden vlugge voeten,
Ver van moeders stille oogen,
Naar den eindelijken morgen.
En de morgen in mijn oogen
Sta ik voor Uw troon als schildknaap
Om dit hart het Heil te winnen
En de Bron, waarheen 'k blijf smachten.

Met mijn handen in de cither,
Op mijn schouder schoone vogel,
Zwierf ik onder klare sterren
Over alle witte wegen...
'k Vroeg de wolken: 'vanwaarkomt gij?'
En de winden: 'waarheen gaat gij?'
'Waarheen drijven alle wenschen,
Ver van moeders droeve oogen.
Om het hart het Heil te vinden
En de Bron, waarheen 't blijft smachten?'

Van de landsche minnestreelen
Weet ik al de oude wijzen.
Van den wachter op den toren
Weet ik al de witte wegen.
En de poorten waar ze monde?
Weet ik allen van den pelgrim.
En de handen in de cither
Toog ik tot de open poorten
Om dit hart het Heil te vinden
En de Bron, waarheen 't blijft smachten.

Steden won ik met mijn cither
Meer dan 's keizers gouden degen
Maar wat win ik, won ik steden
Won ik aarde - aarde en hemel -
Won ik niët het allerhoogst' in
Ruil voor moeders hart - ùw Minne!
En mijn vogel op mijn schouder
Sta ik voor Uw troon als schildknaap
Om dit hart het Heil te winnen
En de Bron, waarheen ik dorstte.

Tota pulchra es Maria

Heel schoon en heel alleen
En als uit sneeuw gesneden,
Zoo staat Ge, een Lelie, neen! -
Een beeldgeworden bede,
Voor oogen mij, Maria!

En weet ik wie Gij zijt,
Hoe zal ik U verhalen,
Daar licht en zuiverheid -
Al wat Gij zijt - mij falen,
Mij arme dwaas, Maria!

En kon ik talen nog,
Hoe zei ik ongebeden
En ongeboden, och!
Uw vele heerlijkheden....
Hoe zei ik U, Maria?

Zie! bevende opgericht,
En stralend overtogen
Van Uw diep-zalig licht,
Houd ik mijn hart, mijn oogen,
En roer me niet, Maria!

Zóó, tot den avond-stond
Laat mij, en vele malen
Met oogen, hart en mond
Dit klein gebed herhalen:
Ik groet U zeer, Maria!

De Moedermaagd

Geen liever lief en schooner schoon
Op gansch de groote aarde
Dan Gij, die - Liefdes wondre Troon -
De schoonheid eens in kleinen Zoon
Aan klaren avond baarde.

Gij droegt geen smet, Gij hadt geen fout
In heel Uw zuiver leven;
Maar zijt de Bloem, die, rijk bedauwd
Van hemelsch licht en eeuwig goud,
Steeds bloeiend zijt gebleven.

Geen zoeter zoet, geen reiner rein
Dan Gij, o! Kerk des Heeren,
Die in den kelk Uws harten fijn
Dat zuiver bloed, dien gouden wijn
Het eerst mocht consacreeren,

Die op Uw maagdelijken schoot
En sneeuwen corporale,
In luister diep en overgroot
Uit eigen tarwe 't blanke Brood
Der Engelen zaagt dalen.

Dat G' in Uw handen hoog en goud
En druppelend van gratie,
Stil boven d' aarde, arm en oud,
Een Liefdezon - geheven houdt
In eeuwige elevatie.

Het sneeuwde wat

Het sneeuwde wat, het waaide wat,
Een man met een lantaren
Kwam uit zijn huis: wat lichte dat!
Hij ging en stond en wachtte wat....
De sneeuw viel in zijn haren.

Van Rembrapdts schilderij is dat,
Het licht scheen in het duister;
Maria nam haar teêren schat,
- Het waaide wat, het sneeuwde wat -
Het huis was blanke luister!

Het sneeuwde wat, het waaide wat:
Zoo'n fijn en vrezend windje,
En op een witte ezel zat
- Het waaide wat, het sneeuwde wat -
Maria met het Kindje.

Het pad was smal, het pad was glad.

Toen gingen zij spanceeren,

Maria zong: 'Magnificat'

- Het waaide wat, het sneeuwde wat -

'Mijn ziel maakt groot den Heere.'

Maria zong, Sint Joseph bad,

De witte ezel tripte

Van nacht tot nacht, van stad tot stad

- Het waaide wat, het sneeuwde wat -

Van Bethlem naar Egypte.

Nog niet, Maria!

Maar als de sneeuw is weggedaan
Komt tuin aan tuin vol bloemen staan
En heel de lucht vol rozen;
De zon heeft nog geen licht gemaakt,
De wereld is nog niet onwaakt;
Dat duurt nog wel een pooze...
Nog niet, Maria!

Maar als de wolken henen zijn,
Dan zal de gouden zonne-wijn
De velden overplassen;
De wereld is nog niet gekleed,
En 't oud verdriet en zeere leed
Moet eerst eens afgewasschen...
Nog niet, Maria!

Maar als de boomen bloeien gaan,
De vogels slaan hun liedjes aan,
Dan valt er meer te hopen;
De wereld ligt nog koud en kil
De hemel staat nog stram en stil,
De zon is nog niet open...
Nog niet, Maria!

Mijn hart heeft nog geen aanspraak klaar,
Mijn arme hart is nog te zwaar
Van bange winter-zorgen;
Veel ouds moet eerst tot asch verbrand,
Veel leeds moet eerst nog aan den kant,
Nog menig nieuwe morgen...
Nog niet, Maria!

Maar als de klok met Paschen luidt
Hangt ook mijn hart een wimpel uit
Van smetteloos oranje;
Het is eerst Sexagesima,
De zwaluw vindt nog geen genâ,
Die is nog ver, in Spanje...
Nog niet, Maria!

Maar als het orgel straks eens speelt,
De menschen feestlijk door de weeld'
Der mooie wereld loopen,
Dan is mijn leven U bereid
En staat Uw tempel hoog en wijd
In witten luister open...
Nog niet, Maria!

Voorjaarsliedje

't Is nog geen Zomer, ai!
Pas Lente een paar dagen,
Maar nauwlijks is de zon
Weer in de vaart of schouw:
De vogel vlerkt gezwind
Al bouwstof aan te dragen,
De hagedoorn loopt uit,
Het veld komt uit de rouw!

De boom - al eer het blad
Komt piepen uit de botten -
Staat kostelijk gesmukt
Met bloeisels, room en rood
En door de hemelzee
Drijven de wolkenvloten:
Het afgetakeld tuig
Der oude zilvren vloot.

Het kwettert en het kwinkt
En rondelom en over
Mij ritst en ruischt het: roef..
Van bezig vogelvolk;
De zon is op het dak
En loopend door het loover
Is zij opeens weer in
En dan weer uit de wolk!

Heisa het zonnelicht
En dan die wind in 't koren!
En dra zal 'k uit die gansch
Beboterbloemde wei,
Den bode van de Mei:
Den koekoek roepen hooren,
En gij - o zoete Bruid,
Als koekoeks echo mij!

De lente is gekomen

Ik kijk de groote wereld in
Uit donk're winter-droomen,
De groote zon, die gouden spin
Kruipt rood en rond den hemel in,
De lente is gekomen!

De vogels hebben al een nest
En in de hooge boomen
Daar ordent zich het heel orkest:
De musch, de merel en de rest....
De lente is gekomen!

De morgen met zijn gouden mond,
Wat kan die lieflijk doomen!
Die roept het heel de wereld rond
Met alle klokken in verbond:
De lente is gekomen!

De bloemen staan in groot toilet,
Die hebben 't nieuws vernomen
En eensklaps - hoor die klarinet!
De groote wegen afgezet:
De lente is gekomen!

Ik ben zoo. och!. ik ben zoo blij,
Mijn hart wordt o zoo vrome,
Omdat het licht, omdat de Mei
Omdat nu alles.. omdat Gij
Maria, zijt gekomen!

Ik wist niet wat het was

Dat was een vreemd gewemel,
Ik wist hiet wat het was:
De zon was in den hemel,
De zon was in het gras.

Dat was een wild gewemel,
Ik heb het niet verstaan:
De wind was in den hemel,
De wind was in het graan.

Dat was een vreemd gewemel,
Ik was wat droef, wat blij:
Mijn hart was in den hemel,
Mijn hart was ook in mij.

Ter zonne

Vóór zon en vogel opgestaan
Steeg ik langs schemerblanke baan
 Uw luister tegemoet,
En door den stillen, diepen dag
Klonk als een klare vogelslag
 Een groet, een wedergroet:
 Salve Regina!

Een vogel sloeg een triller los,
De dauw viel uit zijn blanke dos.
 Wat klonk dat liedje goed!
De wind liet toen het goede graan,
Het graan zijn gulden golven gaan.
 Een groet, een wedergroet:
 Salve Regina!

Ik droeg een gouden vlag in top,
Ik droeg een vlam den heuvel op
 Met vleugellichten voet,
En steeg tot ik de diepe zon,
Tot ik de zee beroepen kon
 Een groet, een wedergroet:
 Salve Regina!

De heuvel had het woord gehoord
En zei het door den hemel voort;
Die riep den zonne gloed;
Toen kreeg de hoogste heuveltop
Op eens de eerste rozen op
Zijn room-berijpten hoed:
Salve Regina!

Ik stond zoo stil, ik stond zoo groot
Met oogen licht, met oogen rood
En overvol gemoed;
Toen kwam de zon en Gij kwaamt meê,
Toen zong de wereld en de zee
Een groet, een wedergroet:
Salve Regina!

Aan zusje

Hoor, daar is de schoone Mei,
Boven in den hemel!
Op een wolk gezeten, zij,
In een wemel
Trekt zij met muziek voorbij
Door den gouden hemel!

Windelied en vogelkoor,
Voor het licht muskette,
Trok den bleeken hemel door
Met trompetten!
Als een sluier sleept haar gloor
Over boom-bouquetten.

Gulden regen, witte vlier,
Meidoorn langs de wegen,
Is haar onverlette sier
En haar zegen!
Met een dauw van gouden vier
Leit de wei belegen.

Maar een blanker komst dan Mei
Mogen wij verbeiden,
Want de Mei gaat snel voorbij,
Alle tijden;
Eene blijft voor U en mij...
Eene - voor ons beiden!

Een lentelied

Een lente-lied voor U, Maria maagd!
Die door de lichte Mei met lichten tred
En bove, uw handen zonder fout of smet,
De reine roos van Uwen glimlach draagt.

Ave Maria! groet U elke keel
En alle menschen roemen U, heel schoon,
En alle bloemen noemen U, haar kroon;
En al wat leeft groet U, Maria, veel.

De kleine vogel fluit Maria luid
En in den nacht, de kleine nachtegaal;
En alle klokken met haar goede taal
Gaan zingend nu de hooge torens uit.

En zingend gaan de klokken door het land:
En zingend gaan de menschen door hun huis
En prijzen U, Maria, maagd heel kuisch
En alle kind'ren dansen hand in hand.

En wuivend gaan de kleinen voor U uit,
En groeten U met reinen kinderzin
En groeten U: de lieve Kopingin,
Die stil en schoon den schoonen hofstoet sluit.

Ave Maria, goede Moeder-maagd!
Die door de lichte Mei op 't licht geluid
Van duizend, duizend stemmen me uit
Den eenen hemel naar den andren draagt.

Mei

I

Maar voor ik rustig slapen ga,
Voorzie ik wat met Gods gena
 Nog morgen moet gebeuren,
Opdat Uw intocht in de Mei,
O Maagd, een stoute statie zij
 Van klanken en van kleuren.

'k Zal morgen vroeg, voor dag en dauw,
Naar alle verre verten gauw
 Mijn snelle duiven sturen,
Die reiken aan wat zingt en fluit
Dan fluks een invitatie uit
 En ook de partituren.

Van harte welkom is al
Wat kunst en klaarheid en kristal
 Ontving in fijne kelen:
De beken doen dit jaar ook mee
En óók de stroomen - en de zee
 Zal zèlf het orgel spelen.

Ik roep de zon een uur voor tijd,
Die rond en om de hemel wijd
Eerst keurig koom' drappeeren,
Voor ik naar net en nieuw festoen
Uw zetel met verliefd festoen
En bloemen kan stoffeeren.

Dan dient langs al die weiden wijd
Nog een geel-groen tapijt gespreid,
Uw Zuiverheid te ontvangen.
En 't hoog en plechtig paviljoen
Moet nog met goud en zilver-groen
En puur azuur omhangen.

Van elken trans en toren schier
Zal trompettist en beiardier
Uw klare komst verkonden,
En met mijn hand, bij elk signaal,
Wordt U een groet en telken maal
Al hooger toegezonden.

En als gij eindelijk nadertreedt,
De zon de paarlen van Uw kleed
 En kroon recht gaat ontsteken -
Dan treedt mijn zusje U tegemoet
Om hoofsch en heusch een: 'wees gegroet'
 In aller naam te spreken...

De meerle zit nog laat ten tak:
Hoor hem - zijn stem klinkt nog wat zwak -
 Eens ernstig repeteeren;
En ik, die nu maar slapen ga,
Zal morgen dan met Gods gena
 Het Meilied dirigeeren.

II

Heel vroeg vloog reeds een vogel aan
En zong wat bij mijn ruiten,
Mijn hart begon op eens te slaan
En 'k liep ontwaakt naar buiten.

De parelblauwe vogel had
Den ganschen nacht gevlogen:
Zijn rijke kleeren waren nat.
De dauw stond in zijn oogen.

Zijn mond stond als een edelsteen
In 't helle licht te klinken,
Terwijl hij langzaam, één voor één,
Zijn vleugels hief te blinken.

Hij zong een ver en vreemdschoon lied
Als uit een ander leven,
Zijn zin nochtans verstond ik niet
En is mij vreemd gebleven.

En toen hij in vroege zon
Zijn kleed had laten drogen,
Is hij - dien 'k niet begrijpen kon -
Weer ver vanhier gevlogen.

III

Achter de heuv'len blies vroeg de fanfare,
Stil op hun toppen stond iemand te kijk,
Op het gehucht riepen hanen een mare
En in de verte klonk almaar muziek!

Heisa! daar waren op eens de estafetten,
Hoog in den horizont bleven ze staan:
Roze en oranje met gouden trompetten -
Toren en trans hief een beurtgezag aan.

Heller en hooger al blies de fanfare
En, met hun wuivende helmbossen op,
Droeg plots een staf van staffleren de klare
Zon als een statige standaard ten top.

Toen, martiaal en met oogen als zonnen,
Stapten de Mei-muzikanten nabij;
Tusschen den hoempa van hun bombardonnen
Schuifelde lieflijk de zoete schalmei.

Hemelsche ridders en jonge baroenen,
Hupsch in hun hozen van purper satijn,
Droegen een keur van bebloemde blazoenen,
Schittrend als schilde' in den morgenschen schijn

Achter profeten met vlokkende baarden,
Wit als de mist, schreden sierlijk en schoon
Vorsten en prinsen met scepters en zwaarden,
Pronkende Pausen met kromstaf en kroon.

En als een vlam op een wolk-witte bles en
't Zuivere harnas ommanteld met paars,
Kwam Jeanne d'Arc met de martelaressen
En Sint Jeroen met een stoet martelaars.

Eindelijk de hofstoet: geheimvolle maagden
Als van Angelico's fijn schilderij,
En in hun midden (hoe zag ik Haar?) daagde -
Zie! als één levende Edelsteen.... Zij!

IV

Ik kom met bloemen en jolijt
En wierook van gebeden,
U, die de alleene Meimaand zijt,
Bij God en hier beneden,
Langs dit bebloemde veldtapijt
Ootmoedig toegetreden,

Om op muziek en melodij
U plechtig in te halen,
Die, naar Uw steile profecij
Aan Juda's verre dalen,
Van eeuw tot eeuw belofspraak zij
En zetelt in Gods stralen.

En dartel past mijn speelsche geest
Uw statie op te sieren,
Nu wij met U dit meische feest
Van louter zielsplezieren,
Nu wij, doch U het allermeest,
Neen! U alléén gaan vieren.

Een lentebloem gelijk, staat al
Uw luister voor ons open,
En 'k zie een gouden waterval
Van beide uw schouders loopen
En, net van hemelsch dauwkristal,
Uw voorhoofd frisch bedropen.

En wordt, door groet bij groet gereid,
Door al wat wij bezinnen
O Maagd, uw licht ook niet ontwijd,
Wat zult Gij daarbij winnen,
Daar niemand noemt hetgeen Gij zijt?...
Uw schoonheid is van binnen!

Neem dan deez' simpelheid voor goed
En duid het niet ten kwade,
Dat, schòn gedroomd, ons arm gemoed
Maria niet kan raden
En almaar lofzingt: 'Wees gegroet,
Die vol zijt van genade.' -

V

Ik kwam U een liedje te zingen,
Ik had U iets aardigs bereid:
Een ruiker van witte seringén,
Die edel vol avond-dauw hingen -
Ik wilde U een liedeké zingen
En heb maar een poosje geschreid.

Ik had nog een aanspraak te houden,
Zóó recht uit mijn kloppende hart;
Maar toen ik mijn handen al vouwde,
Mijn lippen U zegenen zouden,
Toen.... stond ik verlegen te houden:
Het regende een beetje te hard.

Ik weet niet hoe 't juist is gekomen,
Ik heb het een beetje betreurd;
Mijn ziel zat maar even te droomen
En toen, tusschen bloemen en boomen,
Is mij dat geval overkomen....
Toen is me dat zóómaar gebeurd!

Vrede als het avond wordt

Waarin aarde en hemel blonk -
Waarheen alle zielen zwermen -
Schenk mij nog een avonddronk
Uit de broep van Uw ontfermen.

Aan de nacht van elken dag,
Over haren rand gebogen
Bloeit de weerschijn van Uw lach
In de sterren van mijn oogen.

Heuvel op en heuvel neer,
Zachte heerde moe van weiden -
Keeren alle zielen weer
Naar de bron van diepst verblijden.

Waar ik rust aan haren rand -
Waarheen alle zielen zwermen -
Laat de schelp van Uwe hand
In de bron van Uw ontfermen....

En route

Ik dacht vanmorgen: weet je wat!
En alleen maar met mijn oogen
Ben ik langs 't eerste, beste pad
Er maar eens op uit getogen,
Om ik weet niet welk een nieuwe schat
Om ik weet niet welk een zegen -
De bloemen waren, o! zoo nat
Van een nacht'lijken regen.

De lucht zat weer vol melodij,
Een windmolen was aan 't draaien
En de koeien stonden in de wei
Met lange staarten te zwaaien;
En mijn hoofd was blij en mijn hart was
Maar de wind deed dolle toeren
En vèrweg stond een boomenrij
Op een dijk te koekeloeren.

En de zon, in zoo'n superbe vlaag,
Was de hemel ingereden
En keek uit haar vreugde naar omlaag -
Naar de aarde daar beneden:
Naar de bloemen en het stil gehucht
Met zijn rood- en blauwe huiven;
En daarboven was de blauwe lucht
En daarboven de blanke duiven.

Het dorpje was één stille pret,
Want in alle vensternissen
Waren hiër wat bloemen neergezet
En dáár een pot met lisschen.
En een roode haan kwam theatraal,
Met zijn groot en klein geleide,
Gelijk een levende zonnestraal
Dwars over den keiweg schrijden.

Daar stond een rozenstruik in vuur
En de geur van abrikozen
Woei over een lage, witte muur
En mengde zich met de rozen;
En dan lag de hemel en het veld
Weer ver en lichtend open,
Ik ben er zingend heengesneld
En blij erdoor geloopt!

Totdat ik niets meer zag en vond,
Totdat ik met mijn oogen
Voor 't aanschijn van den avond stond
Bedremmeld en bedrogen;
Want als een bebloede leeuwenmuil
Ging de zon, dat wiss'lend wonder,
Achter een donkre duintop schuil
En in de Noordzee onder. -

En nu ik zoo eenzaam huiswaarts ga
Lacht de nacht over alle landen
Als een Moorenkop mij achterna
Met blinkende, witte tanden -
Maar in mijn kleeren hangt een doom
Van rijpe abrikozen
En mijn ziel is als een rozenboom
En mijn hart heeft nu weer rozen.

Dezen avond

Wat behoeft mijn hart nog meer,
Welk is weer dit nieuw begeer....?
Of mijn hart iets moois verwacht,
Of mijn hart iets vers betracht
Dezen avond, deze nacht....?

Heb ik dan veel sterren niet,
En dat lied van verre niet...?
Ach, een mensch is toch zoo klein
En moest maar tevreden zijn
In den avond, in de nacht! -

't Gaat met mij als met elk kind
Dat een verre moeder mint;
't Heimwee komt, als, 't spel gedaan,
Het naar bed moet slapen gaan
In den avond, in de nacht.

't Is me of wilde ik, zoetjes-aan
Opgestaan en plaatsvergaan,
Alles hier aan kant gedaan,
Naar een héél ver land toe gaan...
Dezen avond, deze nacht!

Iets als een psalm -

Op hare Presentatie.

Fluitzang, op Haar witten Bruidgang,
Was om Haar sinds haren uitgang
Naar de Stede heilig,
Waar z' in vrede veilig
Steunen zal den zoeten koorlof
In ons Heeren Voorhof!

Grijze Priester met verlangen
Strekt zijn handen blij te ontvangen
Als een schat begeerlijk,
Deze Jeugd zoo deerlijk,
Die haar ongekreukte kuischheid
God tot Gulden Huis wijdt.

Vanwaar komt zij wel getreden
Deze maagd, zóó heusch van zeden -
Ai, haar wangen blozen
Dubbel roode rozen!
Bloem van Saron, rank van Sorek
Kom in Sion's koorhek!

Ziet, haar lippen lispelen zoetjes!
Op de tippen van haar voetjes,
Ziet die tempelbede
Lustig drempeltreden
Bij 't getokkel veler snaren,
Of ze zilver waren.

Geen vorstin met zooveel gracie
Deed ooit hare presentatie
En kwam jubileeren
Haren Heer ter eere,
Als dit blanke Engelmeisje, -
Tenger lenterijsje!

Als de dageraad zoo daagt zij
En een kleed van stralen draagt zij!
Geene dalen beuren
Principale geuren
Als haar hart dat diep en vroom is, -
Dal van dauw en doom is.

Welkom die zoo vroeg ter Kerk schrijdt
En den Heer Uw wil en werk wijdt
En een bloem, nauw open,
Gansch van dauw bedropen
Beurt voor Hem met beide handen:
Blijde ziel te branden!

Welkom in ons Heeren Voorhof,
Steun met ons den zoeten koorlof:
Laat ons jubileeren
Voor den Heer der Heeren
En vervuld zijn van Zijn gracie
Op Uw presentatie.

Het pad door den morgen

Een blanke boom, een lenteboom
En een pad vol paarsche vlokken,
Een vlonder over een kleine stroom
En ver de morgenklokken.

Een groote vogel als een kruis
Draagt uit verre koele meeren
Een zilvren visch en ijlt naar huis,
In zijn klappende, dauwnatte kleeren.

De vroege geur van een jasmijn
En het smalle pad en wij beiden:
Gij als een bloem zoo rein - zoo rein...
En ik aan uwe zijde.

En alles is zoo stil, zoo wijd
En het licht, waarin wij loopen,
Hangt als een witte bloem die schreit
Stil over de aarde open...

Celle qui passe

'k Hoor berg en dal om beurt één woord, één groet herhalen,
Uw naam is als een hoog een blank signaal!
Ik hoor U in den droom der nachtegale -
En in mijn droom groet ik U: nachtegaal.

Mijn ziel heeft - tot haar heil uw pad tot pad gekozen
En waar ik peinzend daal of juichend stijg,
Neigt mij uw liefde een twijg van witte rozen -
En groet mijn liefde U: witte rozentwijg.

Ik hoor uw zuivre stem in iedere stem van verre,
En zie uw beeld in bloemen her en der,
Als d' avond daalt groet ik U: avondsterre
En als de morgen rijst groet ik U: morgenster.

Ontgaat me een wijl uw glans bij 't lust'loos regenweenen
Dra bloeit de lucht weer roze' - en ver en heen
Ontsteekt uw lach die duizend edelsteenen -
En groet mijn blijde ziel U: blijder edelsteen.

Soms aan den avond - moe en tot mezelf gebogen -
Verheugt mij plots de weerschijn van uw glans:
Een late man met zonlicht in zijn oogen -
Een duifje met uw weerschijn in zijn dons.

En steeds mijn blanke hand ten blanken groet geheven
Ontvliedt uw beeld mijn hunkerend gezicht....
Zeg, is uw licht het leven van mijn leven,
Of is mijn ziel het leven van uw licht? -

Zang en zon

Zoo wat zang en zoo wat zon!
Of dit hier nog mooier kon!
Ginder viel een ster in 't koren,
Hier wordt weer een bloem geboren,
Aarde en hemel moet dat hooren!

Wildzang op een tovertak!
Windzang om ons looverdak!
En de zon werpt gulden schijven
Op een zanden pad te drijven:
Iets om in een vers te schrijven!

Hoor! daar klinkt een liedje net!
Waar het kind zijn voetje zet,
Langs de trillende struweelen,
Beurt elk blad haar wat juweelen
Als een hand te flonkerspelen!

Zoo wat zang en zoo wat zon!
Of dit hier nòg zoeter kon !
Heer, hoe zal de hemel smaken
Als uw òverzoete zaken
Mij reeds hier zòò dartel maken!

Gij weet nog wel

Gij weet nog wel! de zwaluw zou gaan reizen
En riep - de landman zei: op Spaansche wijze -
Een hoog vaarwel;
En door de laan die naar Uw tempel leidde
Kwam ik mijn kleine, blanke vreugden weiden.....
Gij weet nog wel!

Het haantje van den toren wees naar 't zuiden,
De klokken gingen 't heiligavond luiden
Zoo hoog, zoo hel
Mijn kleine hand bracht U de laatste roze
Ik loofde U driewerf schoon, o! Smettelooze....
Gij weet nog wel!

Een rilde schijn Uw milde beeld omgloorde,
Mijn kleine mondje zeide zacht de woorden
Van Gabriel;
Door 't roze venster viel een schaduw-wemel
Van blanke duiven uit den blauwen hemel...
Gij weet nog wel!

De laatste roos lag aan Uw reine voeten,
De kalme klokken speelden U te groeten
Een wonder spel
U huivre Dienstmaagd in de zuivere ooren; -
O! mocht ik nog maar ééns die klokken hooren.....
Gij weet nog wel!

En in den wingerd waar de zon verdorde
Sprak d'avond-wind: 'en 't Woord is vleesch geworden
In Wijn en Brood'
De klok, de wind, Uw stem, mijn stem: wij samen
En heel de wijde wereld zeide: 'Amen....
In Wijn en Brood'

Een late vogel wiekte her en der en
Uw blanke hand zond d' eerste gouden sterren
Den avond in,
Om elk te leeren al wat recht is smaken maken
En rein en rilde als sterren te ontwaken
Den hemel in.....

Gij weet nog wel: de zwaluw was al henen
Toen zeide ik - laat mij zóó nog eepmaal weenen! -
U stil vaarwel;
O! mocht 'k nog ééns die verre klokken hooren
Zoo diep in mij . - Er is veel liefs verloren -
Gij weet het wel!

.....
Nu brengt mijn hand U elders d' eerste roze.....
Noem mij nog ééns, o! Bloem, o! Vlekkellooze,
Uw kleine Gabriel.

Maria boodschap

Naar 't midden van den dag,
In 't midden van de rozen,
Toen het geen winter meer
En nog geen zomer was,
Zat in den schaduw van
Haar wimpers zacht te bloozen
Over een open blad,
De reine Maagd - en las.

Haar kleed was versche sneeuw;
Met duizend oogep staarde
De blauwe lucht door 't loof
Naar zooveel zuiverheid;
En boven Haar was hoog
De hemel - en de aarde
Lag stil en ver in 't licht,
Als een gespreid tapijt.

Haar sluier, schemerblauw,
Viel langs Haar wangen teeder,
En om Haar schoudren op
Haar bloote voeten neer
En langzaam over 't blad,
Woog als een engelveder
Een blanke bloesemtwiig
Zijn schaduw heen en weer.

Zij hoorde noch zij zag
Den vogel die, verscholen,
Als uit een open bloem
Voor Haar een wijsje float,
Maar diep gebogen en
Haar voeten in violen,
Vernam zij God alleen,
En wat het blad besloot:

De regens zijn voorbij,
De winter is verscheiden
En gulden regen loopt
Langs rank en wijnstok uit;
Het duifje lokt de duif
En tusschen leeljen weiden
En in den rozenhof
De bruid'gom en de bruid...

Naar 't midden van den dag
In 't midden van de rozen,
- Als woei een verre geur,
Een nieuwe lente aan
Hief zij verbaasd haar blik
En zag de Vlekkelooze
Vòòr haar, vol eerbied, de
Gezant des Hemels staan.

Die groette Haar en ging...
En zoo mijn cel na regen
Ontvangt een zonnestraal
Door haar verhelderd glas,
Ontving zij in haar schoot
Toen wondervol een zegen,
Toen het geen winter meer
En nog geen zomer was.

Kleine Lily

Geluw en in zon gebaad
Hangt in glanzen trosjes,
Om klein-Lily's lief gelaat
Al den sier en losjes, losjes,
Van klein-Lily's lokken.

Als twee druppels morgendauw,
Als twee edelstenen,
Louter goud en louter blauw,
Zijn klein-Lily's lichtdoorschenen,
Hemeldiepe oogen.

Aan haar wimpers is juweel,
Aan klein-Lily's wangen
Is, zoo dauw op fijn fluweel,
Lily's onschuld uitgehangen
Tot een edel siersel.

Als een vlam in porcelein
Als een zuivre bede
In het fijn-ivoren schrijn
Van klein-Lily's kleine leden,
Is klein-Lily's leven.

Groet haar als voorbij zij gaat
Schoone bloemen allen,
Boomen die vol bloesems staat
Laat uw bloesems zegenvallen
Op klein-Lily's paden!

Eerste mei

Weet je nog van toen wij beiden
Kindren nog in Limburg waren:
Blij als bloemen op zijn weiden
Vrij als vogels in zijn blaëren....
Hoe wij op een wolken kemel
Door zijn lichten hemel reden,
Hoe wij dronken van den hemel
Door zijn groene tuinen schreden?

Vlecht je nog wel eens een kransje
Sleutelbloemen in je lokjes;
Dans je nog wel eens een dansje
Kleuter, op je klompenklokjes?
Uit een wilge' of elzenrijsje
Klopten wij elkaar een fluitje:
Hoor je nog wel eens dat wijsje
En dat simpele geluidje?

Ga jij nimmermeer dat blijde
Pad langs witte vlierbouquetten,
Dat naar Thornerlinden leidde -
Naar het huisje van Lorette,
Waar Maria en haar Zoontje
Met zoo stille, diepe oogen
Staan te lachen op een troontje,
Vol zachtsprekend mededoogen?

Hoor jij ginder in den vreemde
Nog wel eens ons wilde roeken
En in onze blauwe beemden
Nog wel eens den koekoek koeken;
Of het heimlijk zinder-zingen.
's Avonds, van de kleine beken,
Als de woordelooze dingen
En de open sterren spreken?

O, die tijd is lang verscheiden
O, die vreugd' is ver gevaren!
Och, dat wij nog maar eens beiden
Kipderen in Limburg waren!
Och, om nog eens weêr te keeren:
Ik een knaap en jij een bruidje,
Om een hand vol primaveren
En een elzenfluitje!

Bruidje

Voor Lia

Je was nog maar een kindje toen
Met een jurkje als jong lindegroen aan,
Je kwam als een lied door het nieuw seizoen,
Als een bruidje ter bruiloft gegaan.

Het was of dé hemel opening
Als je licht door het licht kwam getreên,
Dat wijdsch en alzijds als een sluier hing
Van over je hoofd om je heen. -

Je oogen groot, je oogen blauw,
Stonden stil en verbaasd in dien gloor,
Aan elk van je wimpers blonk morgendauw:
Een rein en spelend tresoor.

Een vrome roze perelaar,
Door je komst en je klaarheid verrukt,
Had je lindegroen jurkje en je zonneblond haar,
Met een sieraad van bloesems gesmukt.

Je was nog maar een kindje toen,
En wie dacht dat, wat jaren nadien,
Ik jou, in een zelfde en zuiver seizoen,
Als bruidje van Christus zou zien? -

Toen 't klare claustrum openging,
En je licht door het licht kwam getreên,
Dat zoo rein en zoo rijk in je sluier hing,
Van over je hoofd om je heen.

Mater pulchrae dilectionis

O, kon ik eens en algeheel
U zeggen hoe Gij zijt,
Ik heb slechts woorden en niet veel
Voor U gebenedijd,
Die zijt ontvangen zonder smet
Gansch schoon, en niet als wij
Door Eva's eerste schuld verlet,
In 't prilste van Uw Mei.

Een leliehaag en een rozenboom
In bloei gekomen is,
Van Uw stil wezen, wijs en vroom,
Maar eene gelijkenis;
Gij zijt onzegbaar en in kleur
Noch lijn te beelden, Gij,
Als 't heil van een vervlogen geur,
Van eene specerij.

Geen aardsche schoon is schoon genoeg
Voor wie door d' open dag
Haar ongekreukte reinheid droeg
En diep in Gods klaarheid zag;
En al wat 'k arm en argeloos
Begin en zin is ach!
Slechts reiken naar de roode roos
Van Uwen Moederlach.

Mater sanctae spei

Al menig, menig jaar
Dag in dag uit, van deur tot deur,
Treed ik als wie een aalmoes beur':
Een arme bedelaar.

En nimmer werd verzaad
Waar ik aan rijke tafels kwam,
Door wijn en brood, het witte lam
Dat in mijn armen blaaf.

Waar zal ik anders heen,
Die 't arme lam niet voeden kan
Met aardsche wijn en tarwe, dan
Moeder, naar U alleen?

Naar U alleen voortaan!
Want eeuwig om wat eeuwigheid
Deed, jaar aan jaar, zijn ledigheid
Mijn hart maar klagen gaan. -

Op den drempel

Wensch en werk een wijl vergeten
Zit ik luistrend menigmaal.
's Avonds, naar den laaggezeten -
Naar den kleinen nachtegaal.

Van mijn drempel drie paar schreden
Klinkt, als een bezield metaal,
Plots en stijgt d' adoro-bede
Van den kleinen nachtegaal.

Spreekt hij tot dat licht daarboven,
Dat in duizend bloesems bot -
Spreekt de vogel God te loven,
Zingt de nachtegaal van God...

Van dien onbeschrijfren Ééne,
Die daar boven tijd en maat
Op een vloer van edelsteen,
Als een zon te leven staat...?

O, hoe wonder is dit leven
En hoe klein ons aardsche leed
Voor wie, aan zichzelf ontheven,
Enkel goed te luist'ren weet!

Als een boek...

Als een boek ligt heel mijn wezen
Voor Uw aanschijn open, Heer;
Wil mijn groote schuld niet lezen -
Op Uw goedheid hoop ik, Heer...

Wil dat droef deel van mijn leven,
Waar op weinig, zwarte blaên
Al mijn schuld staat uitgeschreven,
Voor vandaag maar overslaan.

'k Heb niet over U te klagen,
Klaag ook Gij niet over mij;
'k Heb alleen U iets te vragen,
Vraag ook Gij dan iets aan mij...

Op Uw goedheid mag ik hopen;
Als een boek met nieuw begin,
Ligt mijn leven voor U open....
Schrijf er, Heer, Uw leven in.

Wanneer ik schilder was

Wanneer ik schilder was,
En juist zoo'n wildebras,
Met kleuren als met klanken;
Dan maakte ik van mijn kuisch'
En klare cel een kluis,
Van rozen en van ranken.

Dan kon 'k - zoo nu van klank -
Geen blanke bladzij blank
En klakkeloos verduren,
En voor elk nieuw motief
Vond ik tot mijn gerief
Nog vier sneeuw witte muren.

Vier muren en een ruit:
Daar teekende ik op uit,
 Dat reine en dat hooge -
Waarvoor geen woorden rein,
En geen accoorden fijn
 Zijn, als voor kinderoogen.

Dan werd mijn bleeke cel
Een bonte kunstkapel
 Om uren naar te kijken -
En hoe vaak zou dan daar,
Bij rank en rozelaar,
 Een kinderkopje prijken!

Van verlangen

Ik voel iets vreugdigs in mijn hart,
Iets vreemds, dat ik niet kan verklaren...
Alsof nu alle leed en smart
In eens van de wereld wèg waren;

Alsof nu ieder hart voortaan -
Zooals voor de bijen de bloemen -
Voor ieder hart zou openstaan
En de wereld weer mooi was te noemen.

Ik voel iets groots in mijn klein hart,
Alsof met haar schoonheid en schatten
Mijn groote hart, mijn kleine hart
Die wereld in eens wou omvatten.

Als elk hart dat maar dulden zou,
Om - wàs het dan maar voor even -
Zich simpel als een druppel dauw,
Aan een ander verloren te geven...

Ik voel iets droevigs in mijn hart,
Iets vreemds dat ik niet wil verklaren..
Ach! dat met al ons leed en smart
Wij dan toch maar engelen waren,

Om niet meer zoo ons zelf alleen,
En onze té nuchtere dingen,
Maar eindelijk allen in Eéne één -
Dien Eéne alleen lof te zingen!

Nog eens van verlangen

Geef U aan mijn trouw verlangen
Dat zijn armen naar U breidt,
Geef U eindelijk eens gevangen
Voor een kleinen tijd. -

Wil mij, vluchtig, toch niet schuwen
Die zoo diep ellendig, Heer,
Altoos even ledig U en
Niets dan U begeer.

Kwel mij in mijn lijf en leden,
Prijzen zal ik zoete pijn,
Zoo mijn schaduw en mijn schreden
Ook de Uwe zijn;

Zoo mijn woorden en mijn wenschen,
En mijn denken en mijn daan
De Uwe zijn - en alle menschen
U in mij verstaan....

Die alléén, met de Genade
Van Uw tegenwoordigheid,
Dezen honger kunt verzaden,
Alle eeuwigheid.

Geef U aan mijn trouw verlangen....
Zoo een groote, zoete bij
Zich een blanke bloem gevangen
Geeft, zoo geef U mij!

Een oud motief

Dit klinkt als een oud motief
Moeder, van de minnestreelen:
Hebt gij mij dan waarlijk lief
Wijl ik U een lied kan spelen...?

Wijl 'k, als van een dauw belaan
Rijsje, van mijn klank-gespannen
Harp wat pareltjes kan slaan
In 't ivoor van fijne handen...?

Of misschien om dat reliek
Diep in mijne borst verborgen:
Liefde - die tot een cantiek
Is geworden op een morgen..?

Hebt gij mijn dan waarlijk lief...?
Min 'k U waarlijk méér dan velen...?
Dit klinkt als een oud motief,
Moeder, van de minnestreelen!

In kinderlijk aanschouwen

Wat waren dat voor vreemde, verre dagen
Toen Gij nog o! zoo klein en onverklaard,
Een meisje maar, doch voor wie beter zagen:
Het dochtertje van God de Vader waart.

Geen wist van U het ongerepte leven,
Zoo diep hieldt Gij het schoon geheim bewaard;
Uw evangelie was nog niet geschreven,
Het wonder was nog vreemdeling op aard.

Doch wie U zag, kreeg eensklaps zee-blauwe oogen
En wie U hoorde, sprak voort wond're taal
En liep een dag-lang stil en ingetogen,
Want in zijn ziel daar zong een nachtegaal.

Wie aan U dacht, wou maar de klok gaan luiden;
Doch eerst moest komen klare Engelstem
En zoete Dienstmaagd zoeter konde duiden:
Het eerste klokje sloeg op Bethlehem.

God zelf heeft U een bruiloftslied gezongen
En Gij zongt Hem een welkomstlied, zoo schoon
Dat alle vogels van hun nestjes sprongen
En nu nog zitten droomen op dien toon.

Wat waren dat voor vreemde, verre tijden?
Had toen de roos al naam en geurde zij,
Viel toen de witte dauw al op de weiden?
Ik weet het niet, ik ben alleen maar blij....!

Nu leef ik blij een blanke rij van dagen
En ga dan op een avond recht naar huis
En 'k loop maar stil.. zoo bij me zelf te vragen:
'Wanneer mijn ziel bereid is voor Uw huis.'

Een vroom gebed

Ik weet niet hoe U hoog genoeg te roemen
En hoe U schoon te beelden weet ik niet, -
Ik breng U met mijn hart mijn mooiste bloemen
En met mijn kleine hart mijn arme lied.

Ik leg mijn bloemen aan Uw stille voeten
En vouw mijn handen bij mijn bloemen saâm
En bid en buig - en buig U lief te groeten,
Het schoonste lied, Maria, is Uw Naam.

Gij zijt dat kalme en algeheele wonder,
Dat reine Meer bij eeuwig morgen-rood, -
Het hemelsch Woord ging in Uw diepte onder
En rees - een Bloem, een Zon - uit Uw verborgen schoot.

Van oude zonden droegt Gij geen litteeken,
Van nieuwe niet de versch-gesneden sneê,
Gij hoeftet nooit een zwarte biecht te spreken
En schaamte brandde nooit Uw wangen wee.

Ik weet niet hoe U hoog genoeg te roemen!
Is onder menschen Uws gelijke.... één?
Is onder Engelen en onder bloemen
O Maagd Maria, Uws gelijke? - Neen!

Een lief verhaal

Ik moet U nog iets liefelijks verhalen,
Een eve' en lief gelispel aan uw oor:
Vier roode woorden, zoo bij 't avond-dalen
Vier moegebloeiende rozen ritselen.. hoor!

Ik heb U steeds het diepste woord verzwegen,
Ik weet niet hoe en weet ook niet waarvoor;
Ze waren toch gemeenzaam, onze wegen..
Daar is muziek op 't kleine maantje.. hoor!

Gij pluktet al de bloemen in mijn morgen,
De mooiste ging uw blanke hand te loor;
Ik heb U iets - en altijd nog verborgen..
De leel'jen luistren naar een liedje.. hoor!

Mijn leven heeft U zoeten lof gezongen,
Eén stem zweeg immer in veelstemmig koor;
Het was een reine stem, een kleine jongen..
Die wou een kleine solo zingen.. hoor!

Ik moet U nog iets liefelijks verhalen,
Neem dit voor lief, ik was een kleine dief...:
Vier roode woorden zoo bij 't avond-dalen
Vier roode rozen.. hoor... ik heb U lief!

Het zoet gedenken

'k Dacht aan Maria in haar huis daarboven,
Daar.. boven al die sterren, bovenmij
En boven al die menschen droef en blij,
Die droef en blij in Haar een Moeder loven.

Ik heb U lief - en zonder tusshenpoozen
Sprak ik Maria aan: ik heb U lief,
Zooals een bloem de zon, heb ik U lief,
Zooals een bij een zoete bloem, een roze.

'Ik heb U lief,' want niemand bracht Maria
Zóó trouw de bloemen van zijn groot geluk
En brak zóó trouw zijn stouten hartstocht stuk
Voor uwen wil, o, Reinste - o, Maria.

'Ik heb U lief!' zooals de klok haar toren
Waar in zij slag voor slag haar hart leeg telt,
Zooals het blanke lam het groene veld,
Zooals de korenbloem het kostbaar koren.

‘Ik heb U lief!’ en vraag niet naar de reden;
Ik sprak: gij leeft zoo hoog en bad haar: kom!
Een stem bij mij, in mij, zei zacht: waarom,
Was ik niet bij U, gisteren en heden..?

Een groote bloem ging eensklaps in mij open,
Toen sloeg - zoo klaar geen nachtegaal kan slaan-
Een vogel in mijn keel een lofzang aan..
En ben ik schreiend naar mijn bed geloopt.

Een bloem van Blankendaal

De blauwe lucht wordt parelgrijs
En langzaam aan verstomt
Het ruischen van de groote stad,
Nu stil de avond komt.

Een gunst van geuren waait mij toe
Door 't open raam en aan
Den hemel komen, één voor één,
De eerste sterren staan.

Hoe zoet is 't, als het avond is,
Al zittend in zijn kluis,
Te denken aan iets dierbaars als
Een vriend en een ver huis...

Mijn hart heeft maar één stil begeer
Om voor de laatste maal,
Een bloesentwijn uit Limburg en
Een bloem van Blankendaal.

Schoone avond

Dit is de avond waarin de rozen,
Druppeld van sterlicht en dauw,
Even haar zuivere lampen te blozen
Beuren en bloesemen - enkel voor jou.

Tien blanke Engelen zend ik U tegen:
Één als een schoone heraut,
Twee met den wierook en drie met mijn zegen,
Vier met het schrijn van mijn zuiver goud.

Dit is de stonde, rijk aan genade,
Die, tot een flonkerend dak,
Over Uw aanschijn en lichtende paden,
Al het juweel van haar sterren ontstak.

Tien Seraphijnen leiden U nader
Waar, uit den hooge, innig en blij,
Enkel de oogen van God onzen Vader
Zegenend neerzien op U en mij.

Mijn cel

Mijn cel is een simpel stilleven:
Vier wanden van sneeuw witte snêe,
Een kruis en bidstoel daarneven,
Een venster: wat lucht en wat zee.

De hemel staat wijd naar haar open,
Mijn venster is nu juist een roos,
Van dauw nog een beetje bedropen:
Zoo is het in 't voorjaar altoos.

Stil hangen de gele gordijnen,
De bloemen roerloos in het licht;
Dat hoekje een hemel in 't kleine -
Is al op zichzelf een gedicht.

Daar sta ik soms peinzend gebogen
En ziet in een lichtglans mijn ziel:
Een Maagd met een duif in haar oogen,
En Gabriëls lachend profiel.

Haar geur heeft mijn kamer doortrokken,
Zijn stem werd van stilaan haar taal;
De rest is een beetje barok en
Misschien ook een beetje banaal..

Mijn tafel ligt vol perkamenten,
Een blank vel papier en een pen,
Daarover de lach van de lente en
De schaduw van een dien ik ken.

Hier staan mijn geliefde geniëen,
Het dierbaarst van al is mij wel:
L' Annonce faite a Marie, -
Dat wondere lied van Claudel.

Daar hangt nog zoo'n prettig paneeltje:
Een Hollandsch stuk aardsch paradijs,
Naast een primitief tafereeltje:
'n Madonna van Quinten Matsijs..

Mijn cel is misschien als mijn leven
Wat hemelsch- en aardschheid meteen,
Mijn cel is een simpel stilleven:
Een doodvroom gebedje in steen.

Maria visitatie

De perzikboomen bloeiden en
De wingerd liep al uit, -
Maria zeide: 'Zie ik ben
Uw dienstmaagd en Uw bruid.'

Toen doofde zij den kandelaar
En sloot de profecij,
Zij wierp een sluier over haar
Gewaad van witte zij.

Zij nam een bloeiend rijs tot staf
Om licht en leliaan, -
Een heuvel op, een heuvel af
Naar Silo heen te gaan.

De koekoek riep in 't groene woud,
En zuiver trad zij uit
Haar stille cel in 't volle goud
Des morgens als een bruid. -

Zij plukte een bloem in haren hof -
Die nam Maria mee,
Maar bij haar handen viel zij dof
Als asch bij versche snêe.

En met haar diep en vroom geheim,
En met haarzelf alleen,
Ging zij, als een verheugde schijn,
Over de bergen.... heen.

De vedelaar

Van vader kreeg ik mijn vedel cadeau
En van moeder mijn fijne snaren,
Den strijkstok, dien maakte ik mezelf maar zoo
Van wat riet en wat paardeharen.

Ik hield van de wind in het jonge groen,
Van zijn stem door den open zomer,
'k Was nog in de tuinen van Limburg toen
En ik werd van een dreumes een droomer.

De hemel, ginds, hing vol muziek altijd
En eens, dat ik stond in de voren,
Met boven mij niets dan de eeuwigheid
En onder mij niets dan het koren -

Toen de wind door de zindrende golven zwom,
Toen de stem van een gouden horen
Uit de heuv'len hoog in den hemel klom -
Is iets vreemds in mijn binnenst' geboren.

En de strijkstok over de snaren, begon
Ik opeens, wat de wind zong, te zingen:
Van Limburg zijn hemel, zijn land en zijn zon
En zijn duizende wondere dingen:

Zijn bergen en beeken, zijn eenigen stroom,
Zijn dagen en zilveren nachten
Gehuld in een droom van wierook-doom -
Van Limburg zijn diepste prachten.

Van Limburg zijn klokken bij droef en bij blij
Bij leven en sterven - om 't even,
Van Limburg zijn kind'ren vooral, en van mij
Die een kind van mijn land ben gebleven.

En de vink en de spreeuw en de wielewaal zong
Als ik zong; en de nachtegaal, mede;
In mijn lied speelt een orgel, een fluit en een gong,
In mijn lied bidt mijn moeder haar beden.

In mijn lied speelt een knaap op de harp voor den Heer
En dartelt een vorst voor den Koning;
Het gaat als een bloem in de wind op en neêr
En geurt als een garve naar honing.

't Is een kreet in het zwarte gelaat van den nacht
En een kamp met een engel - een booze,
Mijn lied is een kind, dat nu schreit en dan lacht,
Mijn lied is een tuil witte rozen.

Een waterval strooit er zijn paarden in uit,
Een molenrad ruischt er door henen,
Het bloeit als de avondzon in een ruit
En een kindeke hoor je er in weenen.

Het zingt van een knaap en een moedigen strijd,
Van een man en een brandend verlangen
Naar iets groots, voor zijn hart, als de eeuwigheid -
En ik heb er een kruis in gehangen! -

Van vader kreeg ik mijn vedel cadeau
En van moeder mijn fijne snaren,
Den strijkstok, dien maakte ik mezelf maar zoo
Van wat riet en wat paardeharen.

Gebed van den tollenaar

Van lieverlee verloren,
Voor U en mij, begeer
Ik louter en herboren
Weer naar Uw aanschijn, Heer,
Mijn aanschijn opgeheven
En los van wensch en waan,
Eenvoudig door dit leven
En recht naar U te gaan.

Zonlustig uitgezworven
- Een vleugellichte bij -
Heb ik mijn smaak bedorven
Aan vreemde specerij;
Doch laat mij aan den avond
En wijs door vrage pijn,
Door eigen wil gehavend,
Door U gehuisvest zijn.

'k Heb nacht en uur gesleten
Om met Uw engel Heer,
Als Jacob, mij te meten
En val vernederd neer,
Die lijf en lust vergeten
En van zichzelf vervreemd,
Dit: U alleen te weten
Als eindelijk aandeel neemt.

Ik volg, met Uw genade,
Voortaan de smalle baan
Die, met Uw kruis beladen,
Gij mij zijt voorgegaan
En kies voor blinde paden
En droever willekeur,
Door U, in 't end beraden,
Het heil der enge deur.

Maria visitatie

Op de witte burcht

Toen blies ik in den horen,
Toen klonk het wijd in 't rond!
Want op den heuvel stond,
Als uit een gouden mond,
Op eens het Licht geboren!
Toen klonk het van den toren,
Toen blies ik in den horen:
De Morgenstond!

De wind woei in de wimpels,
Het licht viel als een vracht
Van bloeisels in de gracht
En rilde in de rimpels:
De wind blies langs de gracht.

In zuivre morgenwade
Daalde langs alle paden,
Met blanke liverei,
De Volheid der Genade
Al nader.... naderbij.

Een klok begon te tampep,
Een trom begon te slaan;
Toen doofden alle lampen.
Ik hoorde hoeven stampen
En regimenten staan!

Daar stonden soldenieren,
Met helm en hellebaard
En fiere cavalieren
Op hooge blanke dieren...
De Hertog op zijn paard!

De grijze Burchtvrouw wachtte:
De burcht was in 't geweer
En over dubble grachten,
Waar in de hemel lachte,
Viel d'oude valbrug neer....

In avondlijke wade
Toog toen, op wankle voeten,
Langs bloemgespreide paden
De Hertogin, te groeten
Met hoffelijke gratie,
De Volheid der Genade
Op hare Visitatie.

Zoo dag en nacht elkander
Eén woordelooze pooze,
Ontmoette d' eene d' ander:
Een lelie en een roze...

Een vogel steeg naar boven:
'Mijn ziel maakt groot den Heer!'
Een stem steeg God te loven,
En viel op aarde neer.

Een klok begon te tampen,
Een trom begon te slaan:
Ik hoorde hoeven stampen,
En regimenten gaan...!

Toen blies van elken toren,
Uit elken horizont,
De wachter in zijn horen
De wijde wereld rond:
Het Licht is ons geboren....
De Morgenstond!

Dit is als een pastoreelke

Dorp met wit-in-groen kasteelke,
Diep in schemer, zilvergrijs....
Dat is als een pastoreelke,
Dat is al een oude wijs!

Eérs't een tuintje met wat bloemen,
Dan een huisje met wat schijn,
Waarin zachte stemmen zoemen,
Waarin stille mensen zijn.

Voor een venster bloeit een boompje,
Voor een donkre muur een vlier
En een ster-betinteld stroompje
Heeft een heimelijk plezier.

Alles heeft nu stem verloren,
Alles is nu als gewijd...
Niets.... dan 't tikken van den toren
Meer en 't tellen van den tijd...!

Dit is als een pastoreelke,
Dit is al een oude wijs!

Goede avond

Goede avond, die van verre
Zijt gekomen langs Uw straat,
En met al uw diepe sterren
Voor mijn kleine venster staat;

Avond, die met al uw oogen
Lichtend langs de wereld waart,
En zoo klaar in de bewogen
Diepte van mijn wezen staart,

Weet gij van mijn stille leven,
Avond, en zijn kleine baan,
Dat aan velen vreemd gebleven
En door velen niet verstaan,

In zijn milden schroom verborgen
- Wankel lichtje voor een kruis -
Langzaam, tusschen vreugde en zorgen,
Wiegelt-weegt in brooze kluis?

Goede avond, die van verre
Zijt gekomen langs uw baan,
Blijf met al uw gouden sterren
Voor mijn kleine venster staan,

Tot het licht op alle daken
Staat en wij, op 't onbereid,
Uit eenen schoonen droom ontwaken
Tot een schooner werk'lijkheid!

Gulden regen

Gouden dauw en gulden regen,
Dat is al zoo mooi, zoo mooi!
En mijn oogen, allerwegen,
Drinken van dien lieven dooi;

Drinken van de groene linden,
Drinken van het groene woud;
En mijn voeten gaan als blinden
En mijn hart is nu zoo stout!

'k Wil gaan dwalen, 'k wil gaan dolen,
Zon in zon en goud in goud,
Brem en braam en boschviolen
Al voorbij - door 't groene woud!

Al voorbij door alle loovren,
Met de vleugellichte wind,
Om de zon te gaan verov'ren:
't Hart dat niet standvastig mint...

Om de groote zon te krijgen,
Waar de groote nacht begint
En van zon tot zon te stijgen
Tot het Hart dat eeuwig mint!

Bij Jan Toorop's Madonna

Zóó, rijk beweldaad en vermetel door Uw gunst,
Schreef van Sint Lucas' gilde, o Nazareensche Lelie,
Uw vrome dienaar Jan bij lijn en kleur en kunst,
Diepzinnig, als hij pleegt, Uw innig evangelie.

En hoog verblijdschap om Uw steilen, stillen staat
Begint, als daar Uw ziel onzegbaar komt te breken
Door 't zuiver porcelein van 't Seraphijnsch gelaat.
Mijn ziel stilaan vanzelf U zinrijk toe te spreken.

Doch waar Gij, onverbloemd, Uw ziel belofspraak hoort,
Daalt diep en vroom de schaûw der wimpers op Uw wangen
Wijl onverbroken zij bemediteert het Woord
En 'z aan zijn zoeten zin, zeer zuivre bij, blijft hangen..

Wien werd Uw ootmoed ooit zóó diep geopenbaard
Dan dézen Meester, na Angelico, de tweede,
Die weergaloos Uw wezen binnen heeft gestaard
En gansch U zocht in 't dal van Uw verborgenheden..?

Dat elk, die open zins, dit evangelie leest
Den vromen schilder danke en zijne schoone Moeder,
Want zielsverheugd voortaan gaat elk gemoed te feest
Bij 't teer pastel van Jan, Sint Lucas' Gildebroeder.

Een lied in den avond

O, dat ik in schoone weelde
U, Maria, uit kon beelden!
Dat uw reinheid kon volstaan
Met een kroon zóó vol juweelen
Als er sterren aan den heelen,
Eindeloozen hemel staan!

O, Maria vol genade,
Eeuwig even ongeraden
Blijft Uw ziel en onverklaard;
En wat schoons wij hier verzaêmen,
Alle aardsche schoonheid samen
Is slechts amper Uwer waard.

Dat mij God die gunst toedeelde
En 'k, zoo David zong en speelde,
Zinge' en spelen mocht voor U;
Dan zou dit pas leven wezen
En wat mateloos na dezen
Eens zal wezen, - zouè het nú!

Ex-voto

Voor U heb ik geleefd
Voor U alleen gezongen -
Dit is de avond en
Het einde van mijn groet;
En 'k leg dit stille boek,
Diep aan mijn hart ontsprongen,
O Moedermaagd - als een
Ex-voto aan Uw voet.

Ik heb Uw lof bemind
En wat mij, blij-verwonderd,
In U en mij en langs
Mijn weg aan Schoonheid trof,
Heb 'k met naïeven trots
Voor Moeder afgezonderd
En op wat blanke blaên
Verzameld - tot Uw lof.

Nu komt een laatste wensch
Nog tot U opgerezen,
Nu langt een late bloem
Nog naar Uw licht - dat Gij,
Fontijn van gracie, wie
Dit argloos boekje lezen
En simpel dit verstaan,
Moogt zegenen - en mij.